

Rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 27.04.1963, sp. zn. 4 To 167/63, ECLI:CZ:KSPL:1963:4.TO.167.1963.1

Číslo: 14/1964

Právní věta: Výrok o vině může být založen jen na takových důkazech, které zcela vylučují pochybnost, že se stal skutek, který je předmětem trestního stíhání. To platí tím spíše, když věrohodnost jediného přímého svědka je pochybná.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 27.04.1963

Spisová značka: 4 To 167/63

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Dokazování

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 14/1964 sb. rozh.

Výrok o vině může být založen jen na takových důkazech, které zcela vylučují pochybnost, že se stal skutek, který je předmětem trestního stíhání. To platí tím spíše, když věrohodnost jediného přímého svědka je pochybná.

(Rozhodnutí Krajského soudu v Plzni z 27. dubna 1963 - [4 To 167/63](#))

Okresní soud Plzeň - jih uznal obžalovaného vinným jednak dokonaným, jednak nedokonaným trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 tr. zák. proto, že obžalovaný počátkem roku 1962 vylákal nezletilou do lesa, kde s ní provedl soulož a v druhém případě pokus o soulož.

Krajský soud zrušil rozsudek okresního soudu v celém rozsahu a obžalovaného podle § 226 písm. a) tr. ř. zprostil obžaloby.

Z odůvodnění:

Po zrušení rozsudku okresního soudu ze dne 20. 9. 1962 usnesením krajského soudu ze dne 18. 12. 1962 a po vrácení věci k došetření do stadia přípravného řízení podal okresní prokurátor znovu obžalobu na obžalovaného jednak pro dokonáný trestný čin, jednak pro pokus trestného činu

pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 tr. zák.

Okresní soud pak shora uvedeným rozsudkem uznal obžalovaného opět vinným shora uvedenou trestnou činností a odsoudil ho k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku nepodmíněně.

Tento rozsudek napadl obžalovaný ve lhůtě podaným odvoláním směřujícím proti výrokům jak o vině, tak i trestu. V podstatě v něm uvádí stejné odvolací důvody, jako v odvolání předchozím a vyslovuje přesvědčení, že provedené došetření rozporů neodstranilo. Opět namítá nevěrohodnost zejména nezletilé, ale i též její sestry a matky. S poukazem pak na svůj dosavadní bezúhonný život též i ve sféře pohlavního života se domáhá zproštění obžaloby.

Krajský soud jako odvolací přezkoumal vzhledem k ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku. Přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo a neshledal důvodu k opětovnému zrušení rozsudku a vrácení věci k došetření, případně k novému projednání a rozhodnutí. Soud došel k závěru, že byly provedeny všechny dosažitelné důkazy ve směru naznačeném předchozím usnesením krajského soudu, a tak měl krajský soud dostatečné důkazy pro to, aby mohl ve věci s konečnou platností již sám rozhodnout.

Úvodem jest předeslati, že výrok o vině obžalovaného může být založen jen na takových důkazech, které zcela vylučují pochybnost, zda se stal skutek, který je předmětem trestního stíhání. Ke správným a úplným skutkovým zjištěním dojde pak soud pouze tehdy, jestliže nejen provede všechny dosažitelné důkazy, ale je také jak v jednotlivostech, tak i v jejich souhrnu správně zhodnotí. Vyskytnou-li se pak, jako v souzeném případě, pochybnosti, pak nezbyvá než rozhodnout ve prospěch obžalovaného.

Po provedení a zhodnocení všech důkazů s přihlédnutím ke shora uvedeným úvahám, došel krajský soud k přesvědčení, že výsledky dokazování okresního soudu nejsou tak jednoznačné, aby z nich bylo možno vyvodit bezpečný závěr o vině obžalovaného. Tento závěr vyplývá z následujících skutečností.

Obžalovaný trestnou činností houževnatě popírán a jako přímý důkaz k jeho usvědčení má sloužit výpověď nezletilé. Na jedné straně má soud k dispozici neměnnou výpověď obžalovaného, na druhé straně několik výpovědí nezletilé, výpovědí plných rozporů, a to nejen v otázkách podružných jako čase, odměně za trpěné zneužívání, ale výpovědí rozporných i v tak základní otázce, jako je způsob provedení stíhaných skutků. Je pochopitelné zejména s ohledem na duševní kvality nezletilé, že sama existence rozporů v jejích výpovědích ještě nevylučuje možnost, že ke spáchání stíhaných skutků ze strany obžalovaného skutečně došlo. Ovšem jsou-li výpovědi obžalovaného a nezletilé v diametrálním protikladu, jako v daném případě, pak možno tvrzení nezletilé podepřít pouze správně zhodnocenými nepřímými důkazy.

Obžalovaný dosud nebyl soudně trestán a ve svých 67 letech požívá v podstatě dobré pověsti. Nebylo zjištěno, že v minulosti navazoval styky s dětmi, zejména nezletilými děvčátky.

Naproti tomu nezletilá pravidelně vyhledává známosti s muži a s nimi též souloží. O tom svědčí výsledky provedeného došetření a lékařská zpráva, podle které u nezletilé docházelo k opakovanému dokonanému pohlavnímu styku, zatím co podle jejího tvrzení měl s ní obžalovaný souložit pouze jedenkrát. Tyto skutečnosti musí vést soud k tomu, aby obezřetně hodnotil jak výpovědi obžalovaného, tak i nezletilé. Podle výpovědi jejího otce, ale též zprávy důvěrníka Odboru školství a kultury – orgánu péče o mládež rady ONV nejen nezletilá, ale její matka a starší sestra nevedou zcela mravný způsob života. To znamená, že věrohodnost výpovědí nezletilé, která je neměnná pouze v tom, že vůbec byla obžalovaným zneužívána, je uvedenými skutečnostmi značně otřesena.

Ani důkaz znalcem - psychologem jednoznačně nepotvrzuje věrohodnost výpovědi nezletilé v podstatných otázkách, které mají vztah k vině obžalovaného. Uvedenému znalci se pouze nezdá být tvrzení nezletilé v podstatě nepravděpodobné a v podobném smyslu se vyjádřil i další znalec - psychiatr. Ani další důkazy, jimiž měla být prokázána věrohodnost nezletilé v podstatě věci a tím i vina obžalovaného a které byly provedeny po vrácení věci prokurátorovi, nevnesly do věci jasno o nepochybné a jednoznačné vině obžalovaného.

Je to především otázka odměny, kterou měla nezletilá od obžalovaného přijmout, její výše, doba a bližší okolnosti.

Podle její výpovědi měla nezletilá od obžalovaného obdržet celkem částku 30 Kčs po předchozím rozměnění peněz obžalovaným v místním obchodě. Svědkyně H, vedoucí příslušné prodejny, před soudem uvedla, že obžalovaný si tam nikdy žádné peníze neměnil. Podle výpovědi sestry nezletilé měla nezletilá obdržet od obžalovaného 50 Kčs, při čemž uvedená svědkyně u ní viděla ještě 35 Kčs a cukrovinky, které si snad za zbytek měla koupit. Podle výpovědi obou bylo tomu v době, „kdy byl v obci kolotoč“. Jak zjištěno, kolotoč byl v obci v srpnu 1961. Podle výpovědi nezletilé měla obdržet odměnu za to, že byla s obžalovaným v lese, aniž na otázku sestry, co tam dělali, odpověděla.

Otec nezletilé nepotvrdil výpověď její sestry, že se mu táž měla svěřit s tím, že nezletilá dostala od obžalovaného 50 Kčs. Sám se teprve od manželky dozvěděl, že jeho dcera měla být obžalovaným pohlavně zneužívána. Jeho manželka, matka nezletilé, se teprve v březnu 1962 měla od nezletilé dovědět, že táž je lákána pod příslibem odměny 50 Kčs obžalovaným do lesa. Je pozoruhodné, že se nedověděla o podobné události, která se měla stát v r. 1961, ač je neustále, jak nezletilá, tak i její sestra, v její blízkosti. Naproti tomu měl být o této okolnosti informován v r. 1961 otec, který jen příležitostně zajížděl domů ze svého pracoviště. Jestliže se přihlédne ke zprávě důvěrníka OPM, pak nutno mít o věrohodnosti jak sestry, tak i matky poškozené vážné pochybnosti. Obě spolu s nezletilou jsou v této zprávě líčeny jako osoby, které budí v obci veřejné pohoršení nemravným způsobem života, který vedou a do kterého jsou dcery svojí matkou sváděny.

I když nezletilá rozdílně popisovala i oblečení obžalovaného, pak nejde o okolnost tak podstatnou, že by sama o sobě vylučovala obžalovaného jako pachatele pohlavního zneužívání nezletilé. Přihlédne-li se však k již uvedeným četným a podstatným rozporům, nelze ani tuto část výpovědi nezletilé pominout.

Z toho, co již uvedeno, je možno učinit pouze takový závěr, že okresní soud po nesprávném zhodnocení provedených důkazů musel nutně dojít k nesprávným závěrům, což vedlo i k pochybnému výroku o vině obžalovaného. Přesto, že obžalovaný byl důvodně podezřelý ze zažalovaného trestného činu, nebyl zde takový naprosto ucelený řetěz důkazů jak přímých, tak nepřímých, na základě jichž by mohl být obžalovaný usvědčen. Má-li tedy krajský soud o jeho vině pochybnosti, pak, jak již uvedeno nemohl rozhodnouti jinak, než ho obžaloby zprostit.